

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614205069
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8614205069.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpený JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., advokátom, so sídlom J. Ťatliaka 2051/8, Dolný Kubín proti žalovanej: L. M., O.. XX.XX.XXXX, V. O. L. XX, zastúpená Mgr. Ondrejom Barnom, advokátom, Zámocká 529/34, Stropkov, o žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/192/2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 27.10.2016, č. k. 7C/211/2014-109, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/192/2010 a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Svidník zo dňa 25. 10. 2010, č. k. 7C/192/2010-26 zamieta.
- II. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/192/2010.
2. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že žalovaná sa návrhom podaným na súde dňa 17.09.2014 domáhala, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/192/2010, zároveň žiadala, aby súd nariadil odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Svidník zo dňa 25. 10. 2010, č. k. 7C/192/2010-26. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobcovi vo vzťahu k žalovanej bol priznaný nárok právoplatný platobným rozkazom Okresného súdu Svidník zo dňa 25. 10. 2010, č. k. 7C/192/2010-26 na zaplatenie sumy 646,14 eura s prísl. Právnym titulom uplatňovaného nároku žalobcu v uvedenom konaní boli nároky vyplývajúce zo zmlúv o pripojení č. XXXXXXXX a č. XXXXXXXX a ich dodatky. Pohľadávka žalobcu pozostávala zo sumy za poskytnuté elektronické komunikačné služby a zo sumy za zmluvnú pokutu vo výške 248,95 eura. Žalovaná v čase vydania platobného rozkazu nemala vedomosť o tom, že uplatnená zmluvná pokuta je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá bola rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach určená za neprijateľnú podmienku (rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. 09. 2010, sp. zn. 9Co/312/2010, rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. 03. 2011, sp. zn. 15C/7/2010, rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 16. 08. 2010, sp. zn. 7C/112/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/136/2010 zo dňa 09. 05. 2011). Žalovaná v čase vydania platobného rozkazu nemala vedomosť o tom, že uplatnená zmluvná pokuta je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto je absolútne neplatná. Súd nevykonal ex offo zmluvnú kontrolu týchto neprijateľných zmluvných podmienok, a to v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, čo zakladá dôvod obnovy konania.

3. Predpokladom pre povolenie obnovy konania je dodržanie subjektívnej a objektívnej lehoty pre podanie takéhoto návrhu uvedený v § 403 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) (predtým ust. § 230 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. 06. 2016). V prípade žalovanej bola splnená 3-mesačná subjektívna lehota na podanie návrhu. Žalovaná prevzala platobný rozkaz dňa 28. 10. 2010, ďalej bola pasívna, v zákonom stanovenej lehote odpor nepodala a dlh neuhradila. Koncom mesiaca jún 2014 jej bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie vedenej u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu, pod sp. zn. EX 3331/14 zo dňa 17. 06. 2014, v ktorej exekučným titulom bol predmetný platobný rozkaz. Preto v mesiaci júl 2014 navštívila advokáta JUDr. Igora Šafranka so žiadosťou o radu. Ten jej oznámil, že súd ju nemal zaviazat' na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorá je neprijateľná zmluvná pokuta, odporučil jej, aby podala na súde žalobu o obnovu konania. Dôvody obnovy konania boli žalovanej vysvetlené advokátom dňa 31. 07. 2014, ktorému žalovaná dňa 22. 08. 2014 udelila plnú moc na zastupovanie (č. l. 4 spisu). Následne dňa 17. 09. 2014 bola na súde podaná žaloba na obnovu konania, teda v 3mesačnej subjektívnej lehote počítanej od 31. 07. 2014. Vo vzťahu k dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP v spojení s ust. § 404 písm. c) CSP (predtým § 228 ods. 1 písm. e) OSP v spojení s ust. § 230 ods. 2 písm. e) OSP), súd prvej inštancie ustálil, že objektívna lehota na podanie žaloby nie je obmedzená.

4. Súd prvej inštancie mal za preukázané splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania, keďže žalovanej bol priznaný právoplatným platobným rozkazom Okresného súdu Svidník zo dňa 25. 10. 2010, č. k. 7C/192/2010-26 okrem iného aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorá bola rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach iného mobilného operátora určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo napĺňa podmienku ustanovenú v § 228 ods. 1 písm. a) OSP. Zároveň súd konštatoval, že predmetný platobný rozkaz je priamo v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ, čo zakladá dôvod obnovy konania aj podľa ust. § 397 písm. e) CSP). Vzhľadom k tomu, že právo EÚ je nadradené vnútroštátnemu právu v súlade s princípom priority, musia byť aj vnútroštátne rozhodnutia v súlade s rozhodovacou líniou Súdneho dvora EÚ, a preto obnovu konania súd prvej inštancie povolil.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že na konanie o obnove konania nebola splnená jedna zo základných procesných podmienok obnovy - dodržanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu podľa § 403 CSP a tvrdenie žalovanej a jej právneho zástupcu bez ďalšieho nie je možné považovať za dôkaz. Podľa žalobcu je začiatok plynutia subjektívnej lehoty (kedy sa ten, kto navrhuje obnovu konania dozvedel o dôvode) pokiaľ ide o dôvody obnovy podľa § 397 písm. c) až e) CSP potrebné hodnotiť aj z pohľadu § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku EÚ a čl. 297 ods. 1 tretia veta Zmluvy o fungovaní EÚ. Súd prvej inštancie sa nezaoberal argumentom žalobcu, že nielen väčšina slovenských súdov, ale aj generálny advokát SD EÚ zastáva názor, že subjektívna lehota začína plynúť odo dňa vyhlásenia, resp. zverejnenia príslušného rozhodnutia Súdneho dvora. Žalobca poukázal na čl. 397 ods. 1 tretia veta Zmluvy o fungovaní EÚ, podľa ktorého sa rozhodnutia SD EÚ zverejňujú v Úradnom vestníku EÚ a nadobúdajú účinnosť aj voči fyzickým osobám dňom, ktorý je v nich stanovený alebo, ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení. Z uvedených dôvodov považuje žalobca návrh na povolenie obnovy konania za podaný po uplynutí lehoty. Navyše, súd prvej inštancie neuviedol, v čom považuje predmetný platobný rozkaz za rozporný s označenými rozhodnutiami SD EÚ; predmetné rozhodnutia SD EÚ sa netýkajú zmluvnej pokuty, a preto nie je možné posúdiť platobný rozkaz za vydaný v rozpore s rozhodnutiami SD EÚ. Podľa žalobcu judikatúra SD EÚ v iných veciach a ohľadne iných účastníkov nie je dôvodom pre obnovu konania, rovnako to nevyžaduje ani komunitárne právo. Žalobca ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Žalobca si uplatnil náhradu trov konania.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

7. Krajský súd v Prešove prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 13. 03. 2018, č. k. 3Co/65/2017-144 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil z dôvodu, že súd prvej inštancie vec správne skutkovo, aj právne posúdil, správne posúdil naplnenie podmienok pre povolenie obnovy konania, tiež správne ustálil zachovanie subjektívnej lehoty na podanie žaloby o obnovu konania.

8. Najvyšší súd SR ako súd dovolací na základe podaného dovolania žalobcom rozhodol uznesením zo dňa 30. 09. 2020, sp. zn. 1Cdo/172/2018, ktorým rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.

03. 2018 sp. zn. 3Co/65/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, cit.:

„Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v predmetnej veci je nedostatočne odôvodnené v otázke, ktorá bola zásadnou pre náležité posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o povolení obnovy konania. Odvolací súd náležite nevyriešil otázku, kedy sa žalovaná dozvedela o dôvode obnovy konania a náležite nezdôvodnil, či bol návrh na obnovu konania podaný včas, teda v lehote troch mesiacov. Samotná skutočnosť, že žalovaná navštívila advokátsku kanceláriu v júli 2014 a návrh na povolenie obnovy konania podala v septembri 2014, nie je dostatočným podkladom pre zodpovedanie otázky, kedy sa o dôvode obnovy konania dozvedela. Rovnako za nedostatočné posúdenie splnenia subjektívnej trojmesečnej lehoty nie je poukaz na judikatúru Súdneho dvora EÚ, pretože aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sú spôsobilými dôvodmi pre povolenie obnovy konania, súd sa však musí mať nad všetky pochybnosti preukázané dodržanie subjektívnej trojmesečnej lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy. Dovolací súd pre úplnosť upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo dňa 16. 05. 2017, v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že ako bol platobný rozkaz vydaný v čase, keď boli rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré odkazuje sťažovateľ vo svojom návrhu na obnovu konania, zverejnené v úradnom vestníku, ako aj v zbierke súdnych rozhodnutí Súdneho dvora, pričom tieto sú pre SR právne záväzne už od 01. 05. 2004, keď sa Slovenská republika stala európskym štátom EÚ, mohol sťažovateľ objektívne túto skutočnosť namietat už v odpore, pretože o nich mohol objektívne vedieť, nielen od preukázateľného dátumu zverejnenia rozhodnutí Súdneho dvora v Úradnom vestníku, v ktorom je každé rozhodnutie publikované. Prípadne uplynutím 20.dňa od jeho zverejnenia, keď sa takéto rozhodnutie stáva záväzným pre každú fyzickú, ako aj právnickú osobu, ale najmä z dôvodu ich právnej záväznosti pre SR, ktorá už v tom čase bola členským štátom EÚ, a preto stanovil začiatok plynutia subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie takéhoto návrhu v sťažovateľovej veci odo dňa nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu. Nad rámec uvedeného ústavný súd uzavrel, že zásadný vplyv na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo dňa 16. 03. 2006, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únijnové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa ukáže, že je v rozpore s právom európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zákona (res iudicata - jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy, prípadnej nesprávnosti procesnej povahy. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou“.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutom rozsahu ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, ale vec nesprávne právne posúdil.

10. Podľa § 470 ods. 1,2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Uvedené ustanovenie § 470 ods. 1, 2 CSP, ktoré je intertemporálnym ustanovením prijatým v súvislosti s nadobudnutím účinnosti CSP, treba aplikovať ako uvedenú normu aktuálne aj na konania, ktoré začali pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Každopádne však treba procesné účinky k realizovaným úkonom pred dňom účinnosti tohto zákona posudzovať aj v súvislosti s právnou úpravou,

ktorá platila v čase ich realizácie. Uvedené má význam aj z pohľadu aplikácie tých ustanovení O.s.p. (Občiansky súdny poriadok, zákon platný do 30.6.2016), ktoré aplikoval súd prvej inštancie v súvislosti s realizáciou dokazovania a prijatými skutkovými závermi.

12. Podľa § 228 ods. 1 písm. a) a e) Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase podania návrhu na obnovu konania (17.09.2014), právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci alebo ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

13. Podľa § 230 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase podania návrhu na obnovu konania, návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

14. Z citovaného ustanovenia vyplýva subjektívna trojmesačná prekluzívna lehota, ktorá sa počíta odo dňa, keď sa ten, kto navrhuje obnovu o dôvode obnovy dozvedel alebo odo dňa, kedy ju mohol uplatniť.

15. V prejednáwanej veci odvolací súd viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR, po oboznámení sa s obsahom celého spisu konštatuje nižšie uvedené dôvody:

16. Pokiaľ ide o žalovanou uplatnený dôvod obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., podľa ktorého právoplatné rozhodnutie môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, odvolací súd poukazuje na skutočnosti, že žalovaná za dôvod na obnovu konania považovala súdne rozhodnutia vydané slovenskými súdmi v iných sporoch, ktoré vyslovili neprijateľnosť zmluvnej pokuty v obdobných zmluvách o pripojení, pričom išlo o rozhodnutia existujúce pred vydaním jej platobného rozkazu (Platobný rozkaz Okresného súdu Svidník zo dňa 25. 10. 2010, č. k. 7C/192/2010-26). K uvedenému odvolací súd uvádza, že dôvodom prípustnosti obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. d) O. s. p. nie je vecná nesprávnosť rozhodnutia, z čoho je možné ďalej vyvodiť, že ani v prípade, ak by obnovou napadnuté rozhodnutie spočívalo na odlišnom spôsobe posúdenia právnych otázok oproti iným, už v tom čase existujúcim rozhodnutiam všeobecných súdov v obdobných veciach, samo o sebe to dôvod prípustnosti obnovy konania nezakladá. Rovnako ani iný spôsob posúdenia totožnej právnej otázky neskorším rozhodnutím všeobecného súdu vydaným v inej veci nečiní z takéhoto rozhodnutia dôvod zakladajúci prípustnosť obnovy konania v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia. Existujúce rozhodnutia bez ohľadu na to, či rozhodnutie bolo vydané pred obnovou napadnutým rozhodnutím alebo neskôr, zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len v prípade, ak takýmto rozhodnutím príslušného orgánu bol súd pri rozhodovaní viazaný alebo v prípade, ak takýmto rozhodnutím príslušného orgánu neskôr došlo k odchýlnemu vyriešeniu otázky predbežného charakteru. Existenciou takýchto rozhodnutí však v danom prípade žalovaná svoj návrh na obnovu konania neodôvodnila. Preto odvolací súd nemal za naplnenú existenciu dôvodu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p.

17. Pokiaľ ide o dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p. žalovaná tvrdila, že o dôvodoch obnovy konania, teda o nových rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ, ktoré už boli vydané v čase vydania jej platobného rozkazu nemala vedomosť a dozvedela sa o nich až v júli 2014, kedy navštívila advokátsku kanceláriu JUDr. Igora Šafranka, kde bola advokátom poučená o tom, že platobný rozkaz znejúci aj na zmluvnú pokutu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo dňa 16. 05. 2017, v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že ak bol platobný rozkaz vydaný v čase, keď boli rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré odkazuje sťažovateľ vo svojom návrhu na obnovu konania, zverejnené v Úradnom vestníku, ako aj v Zbierke súdnych rozhodnutí Súdneho dvora (pričom tieto sú pre Slovenskú republiku právne záväzné už od 01. 05. 2004, keď sa Slovenská republika stala členským štátom EÚ), mohol sťažovateľ objektívne túto skutočnosť namietat už v odpore proti platobnému rozkazu, pretože o nich mohol objektívne vedieť, nielen od preukázateľného dátumu zverejnenia rozhodnutí Súdneho dvora EÚ v Úradnom vestníku, v ktorom je každé rozhodnutie publikované, prípadne uplynutím 20.-teho dňa od jeho zverejnenia, keď sa takéto rozhodnutie stáva záväzným pre každú fyzickú, ako aj právnickú osobu, ale najmä z dôvodu ich právnej záväznosti. Pre Slovenskú republiku, ktorá už v tom čase bola členským štátom EÚ sa preto stanovil začiatok plynutia subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie takéhoto návrhu

sťažovateľovej veci odo dňa nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodal, že zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p. má aj rozsudok Súdneho dvora EÚ C-234/04 zo dňa 16. 03. 2006 vo veci Rosmarije Capféreer vs. Schlang & Schick GmbH, v ktorom súdny dvor uviedol, že únijové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou), keď súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, za situácie, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie alebo do kompetencie orgánu EÚ. Obnova konania preto nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím súdneho dvora. Rozhodnutie súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie, alebo ak odlišne hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy pri prípadnej nesprávnosti procesnej povahy a aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou.

18. Odvolací súd v súvislosti s vyššie uvedeným konštatuje, že vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo dňa 16. 05. 2017, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že aj v prípade, ak by sa preukázalo, že žalovaná sa o dôvode na povolenie obnovy konania dozvedela až v júli 2014, v uvedenom prípade je nevyhnutný na daný skutkový stav aplikovať druhú alternatívu právnej normy ust. § 230 ods. 1 O. s. p., teda, že subjektívna lehota na podanie návrhu na povolenie obnovy konania plynie od času, kedy ju žalovaná mohla uplatniť (právoplatnosťou platobného rozkazu) a nie od momentu, kedy sa o tejto skutočnosti žalovaná dozvedela, keďže sa jedná o dôvod, ktorý existoval v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je dôvodné prijať záver, že žaloba o povolenie obnovy konania nie je dôvodná. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného nemal za naplnenú existenciu dôvodu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. Pokiaľ ide o návrh na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p., tento bol podaný po uplynutí subjektívnej lehoty na podanie návrhu. Platobný rozkaz Okresného súdu Svidník zo dňa 25. 10. 2010, č. k. 7C/192/2010-26 nadobudol právoplatnosť dňa 16. 11. 2010, pričom návrh na povolenie obnovy konania bol podaný na súde až 17. 09. 2014, teda po márnom uplynutí subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie takéhoto návrhu.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/192/2010 a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Svidník zo dňa 25. 10. 2010, č. k. 7C/192/2010-26 zamietol (§ 388 CSP).

21. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 257 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznal a to z dôvodu, že neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nevznikol a úspešnému žalobcovi odvolací súd náhradu trov konania nepriznal pre existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa na strane žalovaného.

22. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba prihliadať v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých strán sporu a treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a podobne (rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo/5/2006).

23. Za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval súd osobné a majetkové pomery na strane žalovanej, keďže zo spisu je zrejmé, že táto vyhľadala advokáta z dôvodu ťažkej finančnej situácie, aby jej poradil ohľadom poskytnutých úverov a iných pohľadávok. Čo sa týka ťaživých osobných pomerov žalovanej, odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu má za preukázané, že žalovaná má vážne zdravotné komplikácie, v dôsledku ktorých je liečená v nemocnici vo X. a P.. Aj z dôvodu, že je v mladom veku, je už pre závažné ochorenia invalidnou dôchodkyňou. Z uvedeného je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalovaná pod vplyvom nepriaznivej životnej situácie ako finančnej, tak aj zdravotnej, vyhľadala právnú

pomoc u advokáta, od ktorého žiadala pomoc s jej dlhmi, pričom jej advokát po preskúmaní platobného rozkazu Okresného súdu Svidník vysvetlil, že v predmetnom rozhodnutí bola zaviazaná na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorá bola inými súdmi vyhlásená za neplatnú. Preto jej navrhol podanie návrhu na obnovu konania. Nakoľko v tomto konaní ako aj v predchádzajúcom základnom konaní sa jednalo o spotrebiteľskú právnu vec, pričom žalovaná poukazovala aj na skutočnosť, že v základom konaní boli voči nej ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci použité nekalé zmluvné podmienky, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné náhradu trov konania úspešnej strane nepriznať.

24. Odvolací súd zároveň konštatuje, že žalobca je právnickou osobou, a preto nepriznanie náhrady trov konania v danom prípade nemôže ohroziť jeho existenciu a v jeho majetkovej sfére nedôjde k značnému úbytku, pričom nepriznanie trov konania bude mať naňho zanedbateľný dopad pokiaľ ide o jeho celkovú majetkovú situáciu.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je potrebné v konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznať. Odvolací súd poukazuje najmä na zdravotný stav žalovanej a jej možné zhoršenie v dôsledku výsledku predmetného konania ako aj na osobitný charakter predmetného konania, v ktorom sa žalovaná domáhala ochrany práv pred použitím neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Preto odvolací súd mal za to, že boli naplnené podmienky ustanovené v § 257 CSP a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).